

Τσουντας Χρήστος (1857-1934), γραμματεύς της Εταιρείας (1910-1911)

Σύμβουλος, (1896-1909, 1918-1920, 1924-1926), γραμματεύς (1909-1911), έφορος των Αρχαιοτήτων της Εταιρείας (1882) και της Αρχαιολογικής Υπηρεσίας (1883-1904), τακτικός καθηγητής της Φιλοσοφικής Σχολής στην Αθήνα (1904-1924) και στη Θεσσαλονίκη (1927). Το 1926 έγινε ιδρυτικό μέλος της Ακαδημίας. Γεννήθηκε στη Στενήμαχο της Θράκης. Τις εγκύκλιες σπουδές του έκανε στη Στενήμαχο, τη Φιλιπούπολη και την Αθήνα, όπου τελείωσε το γυμνάσιο. Σπούδασε στο Πανεπιστήμιο της Αθήνας και στη Γερμανία και δίδαξε ένα χρόνο στα Ζαρίφεια διδασκαλεία της Φιλιπούπολης ως τον διορισμό του στην Εταιρεία.

Ο Τσουντας υπήρξε μεγάλος και συστηματικός ανασκαφέας και εργάστηκε πάντα υπό την αιγίδα της Εταιρείας, της οποίας αποτελεί έξοχο επιστημονικό κεφάλαιο. Ως νεοδιορισμένος έφορος εποπτεύει το 1884 τις έρευνες στον βυθό του στενού της Σαλαμίνας για την αναζήτηση λειψάνων των πλοίων της μεγάλης ναυμαχίας και συνεχίζει το 1886 και 1891 με την ανασκαφή των νεκροταφείων της Ερέτριας, τα οποία λεηλατούσαν τότε οι αρχαιοκάπηλοι. Το 1886 αρχίζει τις ανασκαφές του στις Μυκήνες, που έμελλαν να δώσουν το επιστημονικό θεμέλιο στη μελέτη του πολιτισμού που είχε αποκαλύψει ο Σλήμαν. Οι εκεί έρευνές του κράτησαν ως το 1910, χωρίς τούτο να τον εμποδίσει να κάνει ως έφορος ανασκαφές και σε άλλα μέρη, στην Τανάγρα το 1887, στη Λακωνική το 1889 (Βαφειό, Αρκίνες, Αμύκλες, Παληόπυργος), στην Τίρυνθα το 1890-1891 και στον Κάμπο της Λακωνικής επίσης το 1891. Από το 1894 ως το 1898 ασχολείται με την έρευνα και μελέτη του κυκλαδικού πολιτισμού με ανασκαφές στην Αμοργό το 1894, στην Πάρο, Αντίπαρο και Δεσποτικό το 1897, στη Σύρο και Σίφνο το 1898. Το ενδιαφέρον του τα επόμενα χρόνια προσελκύει η Θεσσαλία. Αρχίζοντας με ανασκαφές στη Μαρμάριανη το 1899 και στον Βόλο το 1901, θα συνεχίσει τις λαμπρές του έρευνες με την ανασκαφή του Σέσκλου το 1901-1903 και του Διμηνιού το 1903 συμπληρώνοντας έτσι, αυτός μόνος, τη συστηματική αποκάλυψη και μελέτη τριών πολιτισμών της Ελλάδος, του μυκηναϊκού, του κυκλαδικού και του θεσσαλικού.

Εκτός από την προϊστορική αρχαιολογία, όπου ο Τσουντας υπήρξε πρωτοπόρος και συστηματικός ερευνητής, ασχολήθηκε και με την κλασική αρχαιολογία, την αττική αγγειογραφία, τα ειδώλια της Τανάγρας, τις επιγραφές της Ακρόπολεως, της Ελευσίνας και της Ερέτριας. Θαυμάσιο έργο που πρόσφερε και προσφέρει ακόμη μεγάλη βοήθεια στους σπουδαστές είναι η «Ιστορία της αρχαίας Ελληνικής Τέχνης, Αθήναι 1928».

Εκτός από το πλήθος των μελετών και εκθέσεων που δημοσίευσε ο Τσουντας, στα ΠΑΕ, την ΑΕ και άλλα περιοδικά, σημαντικότερα είναι τα βιβλία του «Μυκήναι και Μυκηναίος πολιτισμός, Αθήνησιν 1893», «Η Ακρόπολις των Αθηνών, εν Αθήναις 1900», «The Mycenaean Age. A Study of the Monuments, London 1903» και, με τη συνεργασία του J. Irving Manatt, το θεμελιακό για τον προϊστορικό θεσσαλικό πολιτισμό «Αι προϊστορικά ακροπόλεις Διμηνίου και Σέσκλου, εν Αθήναις 1908».

Διορίζεται αριστίνδην Μέλος της Ακαδημίας Αθηνών το έτος 1926.